

Кинув хтось юність в розмай...

Юрій Буряківець

Кинув хтось юність в розмай,
Вітром постукав у брами.
Ти залишала свій край,
Тужно прощаючись з нами.

Чайки неслись з берегів,
Чулось вітрів нарікання.
Я ж тебе вірно любив,
Наче зорю на світанні.

Більше вона не зійшла,
Сльози лишивши на листях.
Ти своїх мрій не знайшла
В дальнім, заобрійнім місті.

Знову ідеш край берез
Мовчки у одязі білім.
Плинуть тумани від плес
Нам із дитинства ще милих.

Ніби ще вчора у світ
Рушила ти незнайомий,
Щоби свій край полюбить,
Втіху зустріти удома.

1948